

HET KIND

VEERTIENDAAGSCH BLAD VOOR OUDERS EN OPVOEDERS

De Abonnementsprijs bedraagt . . . f 4.50 per jaar
franco per post, bij vooruitbetaling.
Buitenland en Koloniën. f 5.50.
Men abonneert zich minstens voor één jaargang.

REDACTEUR:
Dr. J. H. GUNNING Wzn.
UITGEVER: J. PLOEGSMA, ZEIST

Afzonderlijke nummers 20 cent, tegen toezending van
dat bedrag in postzegels.
Advertentiën op het omslag. . . . 25 ct. per regel
Bij abonnement reductie.

ALLES DE REDACTIE BETREFFENDE, TE ZENDEN AAN Dr. J. H. GUNNING Wzn., HILVERSUM,
HOOG NAARDERWEG 8. — — ADRES VOOR DE ADMINISTRATIE: J. PLOEGSMA, ZEIST

Wie te veel van de school verlangt, wortt haar.

A. J. Drewes.

Geweigerde stukken kunnen alleen teruggezonden worden op schriftelijk verzoek, en tegen overmaking der frankeerkosten.

De Redactie dringt aan op het gebruik van machineschrift en behoudt zich voor moeilijk leesbare of op beide zijden van het papier geschreven stukken zonder nader bericht ter zijde te leggen.

INHOUD: Een antwoord, door Nellie's dochter Lili. — Geboorte, door Mevr. A. A. M. Horsting-Boerma. Met naschrift van de Red. — Kerstfeest 1919 (Boekbeoordeling), (Vervolg en Slot), door Mevr. H. C. Gunning-de Vries. — Welke boeken zullen we aan onze kinderen geven? (Vervolg), door Mevr. N. van Hichtum. — Tijdschriften. — Ontvangen boeken, door de Red. — „Het groote plan", door de Red. — Paedagogische overwegingen (XXI), door Mej. E. W. Asscher. — Ontaarding, door Mevr. L. Belinfante-Ahn. — Speelgoed, psychologie, paedagogiek en industrie, door de Red. — Snippers. — Adresveranderingen, door de Red.

EEN ANTWOORD.

Mijn antwoord zal zoo kort mogelijk wezen, want wat ik zoo heel graag vermijden wil, is juist een tweestrijd over dit heel persoonlijke, heel intieme onderwerp.

Neen, schrap die bewuste alinea *niet* uit mijn stukje!

Wie dit doet, heeft mijn bedoeling niet begrepen, en dus is het opstelletje voor hem niet geschreven. Het zou een vervelende wereld worden als alle menschen elkaar begrepen en precies elkaars gedachten volgden. Laat ieder vrijuit spreken zooals zijn aard het meebrengt; ergens op die groote wereld zullen onze woorden toch echo vinden en zodoende hun doel bereiken!

Doch of gij me al of niet begrijpt, doet één ding niet: gelooven dat al mijn woorden louter theorie zijn. Dit zou mij vreeselijk spijten.

Wat ik schrijf is opgebouwd uit de ervaring die het leven zelf mij leerde, ergo is mijn hoofddoel dit alles na te volgen. Theorie zonder practijk is leugen, en niets is verfoeilijker dan deze.

Waarom mijn twee grootsten niets tegen den Engel en zijn vermeende ruwheid hebben in te brengen? Weet het niet. Misschien ligt het wel daaraan, dat wij om pijn en ongemak ons weinig bekommeren. Wij wonen op zoo'n griezelig-gevaarlijk plekje, dat de kinders (het zijn er al vijf, Mevrouw van Wehl!) van jongs af leeren zich tegen inspanning en pijn te harden. Als ik steeds aan het gevaar dat hen omringt moest denken, zou ik geen enkel gerust oogenblik meer hebben. Ik keer de zaak dus om, en laat hen vrij met het gevaar kennis maken, om den angst allengs te kunnen overwinnen. Aan hun de taak, met hun lenige

lichaampjes zich zóo zeker te bewegen, dat zij er goed afkomen! Ik vermoed dat dit gehard-zijn hen in sommige opzichten minder teergevoelig maakt. Maar toch hoop ik dat ze uit mijn woorden, die zoo diep uit het hart welden, gevoeld hebben, dat deze geduldig gedragen smart louter liefde voor hen beteekent.

De heer Gunning zegt het immers zoo duidelijk wat ik bedoelde, dat het leed, en dat alleen, de liefde loutert.

En dan: het leven is vaak zoo hard, zoo vol teleurstelling, zoo schrijnend. Als wij niet de vaste overtuiging in ons dragen dat achter dit alles Gods liefde staat, en dat in *elke* smart een zegen, een groeien verborgen ligt; sterker nog: dat wij zonder haar nooit tot begrijpende, medevoelende schepselen ons kunnen ontwikkelen, die moet er vroeg of laat bij neervallen.

Wie het leven echt wil liefhebben, die moet leeren het te overwinnen, die moet allengs allen angst, alle medelijden met zichzelf uitschakelen, en het tenslotte zoover brengen dat men het eigen leed bijna liefheeft, omdat het ons God en de menschen nader brengt.

En juist omdat ik mijn kinders wil opvoeden tot moedige blijde menschen, daarom bracht ik hun een korreltje dezer waarheid zoo vroegtijdig bij. Laat hen maar leeren dat een groot geluk steeds gevolgd of voorafgegaan wordt door een groote smart. Als dan de tijd tot ronduit de waarheid zeggen daar is, zullen zij minder teleurgesteld worden, wanneer reeds het sprookje hen daartoe voorbereidde. En aan het sprookje hecht ik, omdat het zoo kostelijk is over dit alles te spreken zoolang ze nog zoo geheel van ons zijn, zoo onbedorven, argeloos, en vol belangstelling voor de dingen Gods!

Maar er is meer. Wie bewust wil leven (dit als tegenstelling tot het machinale zijn-plicht-doen), die moet leeren in elken dag iets schoons, iets blijvends te vinden. In ons roezige, drukke bestaan hier op den Riedboden, leenen zich daartoe enkel die avondurtjes met de kinders. En in mijn verlangen hun trouwe hartjes heel dicht bij me te voelen, hun groote oogen te zien glanzen met dien kostelijken, dorstigen blik, — met dat verlangen beziel, vertelde ik hun het liefste wat ik hun te geven heb: mijn innige vreugde over hun komst. En zij begrepen mij, en het was een heerlijk, een gewijd uurtje!

En of we dit op deze of gene wijze bereiken, om het even; hoofdzak is dat wij een klein heiligdommetje hebben, waarin wij kunnen vluchten als wij behoefte hebben aan verkwikking of aanmoediging!

Meer heb ik er op het oogenblik niet over te zeggen.

Mevrouw van Wehl's eerlijke woorden grieveden mij niet, en al hadden zij het gedaan, dan was het niet te veel geweest om die lieve, vaderlijke woorden van den heer Gunning te mogen lezen!

Met een hartelijken groet aan de al- of niet-begrijpers van mijn stukje,

NELLIE'S DOCHTER LILI.
